

Francesc viatja al continent asiàtic

▶ Aquesta foto del Papa viatjant en metro quan era arquebisbe de Buenos Aires ens recorda el seu profund sentit popular. Ara, des de Roma, sent un gran interès per les Esglésies locals del sud del món i molt especialment per les del continent asiàtic. Del 14 al 18 d'agost visitarà Corea del Sud, un país en què els catòlics són minoria.

El 15 d'agost presidirà a l'estadi de futbol de Daejeon l'eucaristia central de la VI Jornada de la Joventut asiàtica. I l'endemà beatificarà a Gwanghwamun 124 màrtirs coreans assassinats durant el segle XVIII per haver abraçat la fe cristiana. El mateix dia 16 visitarà a Eumseong una obra per a persones discapacitades i marginades, i el 18 d'agost presidirà una eucaristia a la catedral de Seül.

GLOSSA

Val la pena l'esforç

Som al mes d'agost. Els infants i els adolescents, en plenes vacances. Alguns participant en activitats organitzades per alguna entitat, d'altres amb els seus pares.

El temps de lleure, en ambdós casos, té una importància cabdal per a l'educació de la globalitat de la persona. Comporta i ha de fer possible la configuració d'uns hàbits, d'unes formes de relació i convivència, d'una manera de moure's i estar en el món. Això afecta el conjunt de la vida. Com n'estàriem, d'errats, si oblidéssim el temps lliure i, per tant, el de vacances, com un moment educatiu de primera magnitud. Un temps lliure que hem d'aconseguir que, entre tots, suposi per als nostres infants i joves un temps per créixer, un temps de participació, un temps actiu. El que aquestes paraules signifiquen no s'aprèn a força de sentir-ho o de pensar-ho, sinó fent-ho. L'aprenentatge sempre comporta una pràctica.

Arribats a l'estiu, doncs, hem d'ofrir als nostres infants i adolescents un àmbit on l'educació sigui una pràctica de creativitat i de participació. També si el temps de lleure es viu en família. Cal preveure i preparar les oportunitats que els oferirem. Cal donar importància a aquest fet, sovint menystingut, deixat de banda o a la improvisació. Educar no és només allò que fem,

sinó també com ho fem. Els infants i joves han d'aprendre a xalar de valent justament quan les coses no es fan de qualsevol manera. Han d'aprendre que és possible fruir a cor què vols de la vida quan hom acompanya aquest desig d'un treball rigorós que el faci possible. No hi ha cap valor gran que no comporti algun tipus d'exigència, de tasca rigorosa i acurada.

Tot això vol dir que, segons les edats, els interessos i les possibilitats, convé preveure un llistat de possibles activitats d'àmbit familiar, la distribució en els dies disponibles, les dimensions formatives... També les activitats personals de caire individual o les realitzades amb els amics... Després farem el que sigui bonament possible. Precisament perquè no és el mateix ser espontani que improvisar, serà bo tenir definit un pla de vacances per als infants i adolescents. Sense oblidar la vida en família, les relacions amicals, les lectures, les converses, la música, els silencis... ni el temps de pregària personal, en grup o amb la família. «Què he de fer, doncs? Preguar amb l'esperit, i pregar també amb l'enteniment; cantar amb l'esperit, i cantar també amb l'enteniment» (1Co 14,15). Temps de vacances, temps per a la lloança a Déu, temps de creixement en humanisme evangèlic.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Ave Maria, plena de gràcia!

Divendres celebrarem amb molta alegria la festa més antiga i més joiosa de la Santíssima Verge Maria, la seva Assumpció amb cos i ànima al cel. I és la festa major de tantíssims pobles del Bisbat i de tot Catalunya. És la nostra Mare que des del cel ens guia i acompanya en el camí de la fe. Ho diu el Papa Francesc: «Maria, que amb el seu "sí" ha obert la porta a Déu per desfer el nus de l'antiga desobediència, és la Mare que amb paciència i tendresa ens porta a Déu, perquè Ell deslligui els nusos de la nostra ànima amb la seva misericòrdia de Pare.»

Us proposo revitalitzar l'oració tan tradicional de l'Ave Maria, que prové del segle VI i es configurà com ara la resem al segle XVI. La seva història s'assembla a un petit rierol que a poc a poc va adquirint cabal fins a formar un gran riu, expressió del grandios sentit de la fe. La vinculació de la salutació de l'àngel Gabriel amb la lloança d'Elisabet es deu a Sever d'Antioquia (segle VI), Sant Joan Damascè, mort el 749, ho comenta en les seves homilies. L'Església ha afegit els noms de «Maria» al principi i de «Jesús» al final, essent el Papa Urbà IV al segle XIII, el seu afortunat autor. L'últim afegit: «ara i en l'hora de la nostra mort», apareix en un breuari cartoixà del 1350. Després es troba en els catecismes populars, i la fórmula definitiva que ha arribat fins a nosaltres va ser fixada pel Papa Sant Pius V el 1568, en ocasió de la Reforma litúrgica.

L'Avemaria, aquesta senzilla, popular i incomparable pregària mariana, resada en multitud de llengües, que hem après des de petits, és meitat un himne de lloança recollit de l'Evangeli, i meitat una súplica filial. Consta de tres parts:

1. La primera està presa de la salutació de l'Arcàngel Gabriel a Maria: «Déu vos salve, Maria, plena de gràcia, el Senyor és amb vos» o literalment: «Alegreu-vos Maria! plena de gràcia, el Senyor és amb vos» (Lc 1,28). La contemplem i lloem com a plena de la gràcia del Senyor, que vol comunicar a tots els qui se li acosten. És l'escollida com a Mare del Fill de Déu, el Salvador, el nostre germà, i amb el seu «sí» fa possible que vingui al món.
2. La segona està formada per les paraules de lloança que Elisabet dirigeix a Maria en trepitjar la seva casa d'Ain Karem: «Beneïda sou vos entre les dones i beneït és el fruit del vostre ventre» (Lc 1,42). La lloem perquè ha cregut, perquè porta el Fill de Déu en les seves entranyes, que ens beneeix.
3. La tercera part és una invocació de l'Església d'origen molt posterior: «Santa Maria, Mare de Déu, pregueu per nosaltres pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort. Amèn». És la «Theotókos» que prega sempre pels seus fills, donats pel Senyor des de la Creu, i que ho fa ara, en les nostres presents circumstàncies, problemes, necessitats; i ho farà, ens ajudarà, és la nostra gran esperança, en el moment del trobament definitiu amb Déu.

Adonem-nos que aquesta pregària té origen diví i origen eclesial. L'àngel i Elisabet van ser els personatges inspirats per Déu. L'Església, assistida per l'Esperit Sant, va completar la primera oració a la Mare de Déu. Que bellament la cantà Schubert i tants altres músics! Resem-ne almenys una cada dia, per tenir la Mare del cel ben a prop i imitar-ne les virtuts. Ella és ja ressuscitada amb el seu Fill i no deixa mai de protegir-nos. No ens cansem de repetir aquesta oració i d'ensenyar-la als petits, pel seu gran encant sobrenatural.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶) Aquesta imatge parla

▶ JOAN M. MAYOL

Visita Santa Maria

El P. Joan M. Mayol és el nou rector del Santuari de Santa Maria de Montserrat. Substitueix el P. Josep M. Sanromà, que està exercint el càrrec de procurador general de la Congregació Sublacense-Cassinesa i viu a Roma. El P. Mayol és professor de teologia moral a Montserrat.

Què busca el pelegrí d'un Santuari?

El pelegrí busca trobar una proximitat espiritual en la qual poder confiar els seus neguits i refer el seu alè d'esperança. En concret a Montserrat, ve cercant l'ajut de la Mare de Déu o agraint la seva intercessió pels beneficis rebuts. A més, aquí troba una comunitat de pregària i acolliment. Fins i tot a través dels mitjans de comunicació, es pot unir als qui pregunten al peu de la Moreneta.

Què suposa la nova responsabilitat?

La meua responsabilitat s'ha de considerar en termes d'agraïment. Des de petit he vingut amb la meua parròquia de romeria i ara, com a monjo, és un repte poder ajudar a mantenir el Montserrat de tots com a lloc d'oració i de fe cristiana obert a tothom. Perquè tots plegats no deixem de ser pelegrins del sentit i de la bellesa de la vida que ens ha estat donada com a regal i responsabilitat.

Com preparar bé el pelegrinatge?

En un pelegrinatge es tracta de viure extraordinàriament el que en el dia a dia de cadascú ajuda de debò a avançar en el camí de la vida i de la fe. Des del carisma monàstic intentem que la pregària, la reflexió i la fraternitat formin part de totes les activitats que s'organitzen segons el tarannà i el temps de què disposen els visitants.

Oscar Bardaji i Martín

FE I GRANS CIUTATS

Els fidels volen qualitat

L'Evangelí s'ha de comunicar evitant un estil uniforme de comunicació, ja que es tracta d'un testimoni de la trobada vital de cadascú amb Déu. L'evangelització pressuposa la humanització, que es basa en la mobilitat. El tradicional *homo urbanus* s'ha convertit en *homo mobilis*, ja que la capacitat de moure's és el seu capital.

En la gran ciutat, cada funció correspon a un servei. L'Església, en aquest sentit, no evangelitza si ella mateixa no es deixa evangelitzar contínuament (*Evangelii gaudium*, 174). L'Església és el primer subjecte d'evangelització. I cal que s'acosti als fidels per mitjà d'un procés de diàleg.

Perquè, tot i ser ultramoderns, tothom busca satisfer les seves necessitats i donar resposta a les qüestions vitals. En el camp religiós, per tant, els ciutadans busquen satisfer les necessitats espirituals i, per fer-ho, volen qualitat i un personal competent. I, de vegades, s'ha de reconèixer que la tàctica dels fidels es contraposa amb la dels sacerdots.

El poble de Déu camina, en cada moment i en cada lloc, enmig dels seus contemporanis per anunciar i anticipar el Regne de Déu que ja opera en el món. L'Església hi aporta la joia de l'Evangelí, potència d'humanització i penyora de reconciliació.

(De la ponència del Dr. Alphonse Borràs, de Lieja (Bèlgica), en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

HECHOS DE VIDA

«Tu verdad... ¡guárdatela!»

Gregorio Salvador, como miembro de la Real Academia Española, escribía:

—«Si alguno escuchaba la radio debió estallar de indignación ante la desevoltura del ignaro (ignorante). Me ha irritado sobremanera y me ha hecho pensar en la facilidad con que cualquier indocumentado imparte doctrina desde la radio, la televisión o el medio que sea, donde leemos y oímos constantemente opiniones sobre lo que se desconoce o que escapan a la propia capacidad o formación personal.

Sobre el mismo tema, J. L. Aranguren, catedrático de ética y filosofía de la educación y premio Príncipe de Asturias, afirmaba:

—«No es de recibo que a los debates no asistan médicos y filósofos, personas de ética y moralistas, quienes saben y pueden dar testimonio de la materia que se trata, tanto profana, científica o de fe, y en cambio se escoja a personas que sólo son *populares, amigos, del mismo pensamiento o contrarios.*»

Una periodista preguntó a Claudio Guillén, prestigioso escritor y académico: —«¿Qué le falta a la crítica literaria en los medios?»

Respondió: —«Seriedad y rigor.»

La periodista inquirió: —«¿Qué le sobra?»

Guillén afirmó: —«Ignorancia.»

Antonio Machado dictaminó para los ignaros, que tienen conocimientos parciales:

—«¿Tu verdad? No, la verdad. / Y ven conmigo a buscarla. / La tuya, ¡guárdatela!»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Los laicos en la Iglesia de Corea

Estos días el Papa llevará a Corea un mensaje de paz y un abrazo a los jóvenes en la VI Jornada de la Juventud Asiática. El Papa, en sintonía con la Iglesia local, minoría viva y emprendedora, apoya da sobre los gigantes que la han fundado pagando con su sangre, presidirá la beatificación de un grupo de 124 mártires. La vida, el apostolado y la fortaleza de los laicos hicieron posible el nacimiento y la pervivencia de la Iglesia en aquel país cuando no se permitía la entrada de sacerdotes extranjeros.

Cada uno de nosotros, joven o anciano, está llamado a ser un misionero del Evangelio, a proclamar la verdad, a testimoniar el amor que Dios tiene, a amar al otro para hacer del mundo un lugar mejor, más justo y más fraterno.

Oímos decir a Francisco que «para afrontar los desafíos contemporáneos y las nuevas urgencias pastorales es necesaria una sinergia entre el clero, los religiosos y los fieles laicos. Cada uno en su propio papel está llamado a dar una aportación generosa para que se anuncie la Buena Nueva en todos los ambientes, incluso en aquellos más hostiles o alejados de la Iglesia, para que el anuncio pueda llegar a las periferias, a las diversas categorías de personas, especialmente las más débiles y las más pobres de esperanza.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

11. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ez 1,2-5.24-2,1a / SI 148 / Mt 17,22-27]. Santa Clara (Assís 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.

12. ■ Dimarts [Ez 2,8-3,4 / SI 118 / Mt 18,1-5.10.12-14]. Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, rel. agustiniana.

13. ■ Dimecres (■ Urgell) [Ez 9,1-7;10,18-22 / SI 112 / Mt 18,15-20]. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats mrs.; màrtirs claretians de Barbastre (1936); sant Cassià, mestre mr. a Imola (s. III); beat Josep Tàpies i companys, prev. mr., del bisbat d'Urgell.

14. ■ Dijous [Ez 12,1-12 / SI 77 / Mt 18,21-19,1]. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. □ † Divendres [Ap 11,19a;12,1-6a.10ab / SI 44 / 1Co 15,20-26 / Lc 1,39-56]. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició). Sant Tarsici, acòlit mr.

16. ■ Dissabte [Ez 18,1-10.13b.30-32 / SI 50 / Mt 19,13-15]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu.

17. ■ † Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 56,1.6-7 / SI 66 / Rm 11,13-15.29-32 / Mt 15,21-28]. Santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.

DIUMENGE XIX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre del Reis (1Re 19,9a.11-13a)

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà». Llavors vingué una ventada, tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí fora i es quedà a l'entrada de la cova.

▶ Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble / i als qui l'estimen. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R. La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 9,1-5)

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meva consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells, el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui benèit per sempre, amén.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 14,22-33)

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era una fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo». Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua». Jesús contestà: «Ja pots venir». Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me». A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

▶ Lectura del primer llibre de los Reyes (1Re 19,9a.11-13a)

En aquellos días, cuando Elías llegó al Horeb, el monte de Dios, se metió en una cueva donde pasó la noche. El Señor le dijo: «Sal y ponte de pie en el monte ante el Señor. ¡El Señor va a pasar!» Vino un huracán tan violento que descuajaba los montes y hacía trizas las peñas delante del Señor; pero el Señor no estaba en el viento. Después del viento, vino un terremoto; pero el Señor no estaba en el terremoto. Después del terremoto, vino un fuego; pero el Señor no estaba en el fuego. Después del fuego, se oyó una brisa tenue; al sentirla, Elías se tapó el rostro con el manto, salió afuera y se puso en pie a la entrada de la cueva.

▶ Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz a su pueblo y a sus amigos.» / La salvación está ya cerca de sus fieles, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / la salvación seguirá sus pasos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 9,1-5)

Hermanos: Digo la verdad en Cristo; mi conciencia, iluminada por el Espíritu Santo, me asegura que no miento. Siento una gran pena y un dolor incesante en mi corazón,

pues por el bien de mis hermanos, los de mi raza según la carne, quisiera incluso ser un proscrito lejos de Cristo. Ellos descienden de Israel, fueron adoptados como hijos, tienen la presencia de Dios, la alianza, la ley, el culto y las promesas. Suyos son los patriarcas, de quienes, según la carne, nació el Mesías, el que está por encima de todo: Dios bendito por los siglos. Amén.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 14,22-33)

Después que la gente se hubo saciado, Jesús apremió a sus discípulos a que subieran a la barca y se le adelantaran a la otra orilla, mientras él despedía a la gente. Y, después de despedir a la gente, subió al monte a solas para orar. Llegada la noche, estaba allí solo. Mientras tanto, la barca iba ya muy lejos de tierra, sacudida por las olas, porque el viento era contrario.

De madrugada se les acercó Jesús, andando sobre el agua. Los discípulos, viéndole andar sobre el agua, se asustaron y gritaron de miedo, pensando que era un fantasma. Jesús les dijo enseguida: «¡Ánimo, soy yo, no tengáis miedo!» Pedro le contestó: «Señor, si eres tú, mándame ir hacia ti andando sobre el agua.» Él le dijo: «Ven.» Pedro bajó de la barca y echó a andar sobre el agua, acercándose a Jesús; pero, al sentir la fuerza del viento, le entró miedo, empezó a hundirse y gritó: «Señor, sálvame.» Enseguida Jesús extendió la mano, lo agarró y le dijo: «¡Qué poca fe! ¿Por qué has dudado?» En cuanto subieron a la barca, amainó el viento. Los de la barca se postraron ante él, diciendo: «Realmente eres Hijo de Dios.»

Jesús dona la mà a Sant Pere. Pintura de Nicolás Florentino, retaule de la Catedral Vella (Salamanca)

🔊) Aquesta imatge parla

COMENTARI

Realment ets el fill de Déu

L'episodi que ens presenta l'evangeli d'avui resulta especialment allisonador per copsar el missatge de Mateu. Ho mostrarem amb dos aspectes ben peculiars d'aquest text que palesen dos motius propis de Mateu, i ho fan en clar contrast amb Marc.

El primer és que Mateu, tot seguint fonamentalment Marc, afegeix un primer gest que remarca el protagonisme de Pere. Quan Jesús, tot caminant damunt les aigües, s'acosta a la barca per confortar els deixebles i els diu «no tingueu por, sóc jo», Pere intervé per dir: «Si ets tu, mana'm que vingui caminant sobre l'aigua». Pere,

efectivament, va cap a Jesús, però la tempesta i el llac embravits el fan trontollar. Jesús l'ha d'agafar per la mà, puguen junts a la barca i el vent amaina. La figura de Pere, com en l'episodi de Cesarea (16,16-24), és la d'un creient que tanmateix trontolla i té dubtes. Per això Jesús li retreu la poca fe. Tanmateix, l'escena mostra un protagonisme innegable de Pere.

El segon motiu és un altre afegit de Mateu al text de Marc. En l'evangeli de Marc, la vinguda de Jesús caminant sobre les aigües del llac desemboca en la perplexitat i la incomprensió dels deixebles: «Els quedaren completament desconcertats. És que no havien comprès el miracle dels pans: tenien el cor endurit» (Mc 6,51-52). En can-

vi, en Mateu la mateixa escena és coronada amb la confessió de fe dels deixebles a la barca: «Realment ets el fill de Déu» (Mt 14,33). Si en Marc els deixebles ni comprenen ni creuen, en clar contrast, en Mateu els deixebles comprenen i creuen. La fe, malgrat que està exposada al dubte i a la por (Pere), tanmateix, en ser confortada per Jesús, arriba a la confessió més significativa de Mateu: Jesús és el fill de Déu. El retret de Jesús a Pere i als deixebles en l'episodi de la tempesta apaivagada (Mt 8,26) —«homes de poca fe»— queda enrere. Els deixebles i Pere han après. També nosaltres podem aprendre. És un segon missatge d'aquesta escena.

Oriol Tuñi, SJ

Reunió entre Mons. Vives i la Superiora provincial de la Sagrada Família

El dia 6 de juliol al matí, l'Arquebisbe d'Urgell va rebre al Bisbat de La Seu la visita de la Gna. Montserrat Farré Cava, Superiora provincial de les Religioses de la Sagrada Família d'Urgell, per exposar-li diverses novetats del treball de les religioses al Bisbat. Va ser una oportunitat per a rebre major informació i compartir l'aportació que les Germanes de la Congregació realitzen al Bisbat d'Urgell a través de les Escoles, l'Hospital de La Seu, la Residència Sagrada Família i la Delegació diocesana de Pastoral de la Salut.

Trobada de treball amb el P. Llorenç Puig

El dia 3 de juliol, l'Arquebisbe d'Urgell i Secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense, va tenir un primerencontre a la Casa Provincial dels Jesuïtes a Barcelona, amb el nou Delegat provincial de la Companyia de Jesús a Catalunya, P. Llorenç Puig S.I. Pogueren parlar de l'obra evangelitzadora que està realitzant actualment la Companyia de Jesús a les Diòcesis amb seu a Catalunya i dels reptes de futur que pensen tenir presents a través de l'organització de Plataformes Apostòliques territorials i locals. El Delegat provincial s'ocuparà sobretot de les relacions amb l'Episcopat català, les Administracions autonòmiques i les obres i fundacions que la Companyia sosté al territori català. La Companyia de Jesús acaba de culminar una unificació de la seva organització en províncies amb una de sola per a tot Espanya, al front de la qual el Prepòsit general P. Adolfo Nicolás S.I. hi ha nomenat el P. Provincial Francisco José Ruiz Pérez S.I. que residirà habitualment a Madrid.

Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Trobada anual de Voluntaris al Castell del Remei

El dia 5 de juliol va tenir lloc la Trobada anual dels Voluntaris i les Famílies de les persones acollides a la Llar Santa Anna del Castell del Remei, regentada pels Germans Franciscans de Creu Blanca. L'Eucaristia d'acció de gràcies fou presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i concelebrada per Mn. Josep M. Aresté i Mn. David Codina. Hi van participar la comunitat de Germans de Creu Blanca encapçalada pel seu Superior Gmà. José Miguel acompanyat pels Germans i postulants que allí es formen, i hi va assistir una gran quantitat de fidels, famílies, treballadors i voluntaris provinents de tota la comarca que presten generosament i desinteressadament els seus serveis a la Llar Santa Anna. Les autoritats locals també s'hi feren presents a través de la presència de l'Il·lm. Sr. Alcalde de Penelles, el Delegat de Serveis Socials de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials (ICASS) i la Regidora de Serveis Socials del Consell Comarcal de la Noguera i Alcaldessa de Bellmunt d'Urgell. L'Eucaristia fou solemnitzada pel Cor Parroquial de Boldú.

Dins de la celebració eucarística, el postulant Vicente Manuel Moreta rebé el sagrament de la Confirmació de mans del Sr. Arquebisbe d'Urgell que animà el confirmand a ser sempre generós en el seu lliurament al Senyor Jesús per esdevenir un dia un Germà de Creu Blanca servidor dels més pobres i malalts per fer realitat el que s'havia proclamat en la lectura de Sant Pau als cristians de Roma: «Vosaltres no viviu segons les mires de la carn sinó segons les de l'Esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres.»

A la seva homilia l'Arquebisbe d'Urgell ressaltà com la Llar Santa Anna és un lloc privilegiat per captar l'amor i la misericòrdia de Jesucrist que es fa present en el treball generós dels voluntaris que moltes vegades reben per part dels malalts molt més del que ells donen. A l'Eucaristia es pregà per l'etern repòs del Gmà. Gilberto, de 46 anys, traspassat recentment i que havia servit a les comunitats de Mollerussa, Segòvia i Canàries i que feia pocs dies havia arribat destinat al Castell del Remei. En acabar l'Eucaristia es va oferir un ram de flors a l'escultura del Gmà. Isidoro Lezcano, fundador dels Germans Franciscans de Creu Blanca, que fundà personalment aquella comunitat del Castell i Casa d'acollida per a persones amb discapacitats.

Celebració amb la comunitat llatinoamericana

Al dia següent, el diumenge dia 6 de juliol, l'Arquebisbe d'Urgell va presidir al Santuari de la Mare de Déu del Remei del Castell del Remei (Baix Urgell), l'Eucaristia que cada primer diumenge de mes reuneix a la comunitat llatinoamericana —sobretot colombians—. Estigué acompanyat per Mn. Uriel Álvarez, Mn. Carles Albert Ospina, Mn. Alfons Velásquez, i Mn. David Codina

A la seva homilia Mons. Vives animà la comunitat llatinoamericana a no renunciar mai a les seves arrels cristianes i tingué unes paraules d'agraïment i reconeixement per tots aquells qui un dia emigraren lluny de la pàtria i de la família per tal de treballar honradament en les nostres terres. Pregà per la pau, especialment a Colòmbia, perquè pugui regnar la justícia i el progrés del país, encomanant-la a la patrona de Colòmbia la Mare de Déu del Roser de Chiquinquirá, la festa de la qual se celebra el dia 9 de juliol.

Urgell participa en les Jornades de Catequesi interdiocesanes

Una delegació d'Urgell, encapçalada pel Delegat de Catequesi, Mn. Antoni Elvira, va participar del 30 de juny al 2 de juliol en les XIII Jornades Interdiocesanes de Catequesi, que es van dur a terme a la Residència Universitària Manyanet (Barcelona). Les jornades, organitzades pel SIC, es van centrar en la figura del responsable de la Catequesi i en la seva tasca de coordinació del grup de catequistes d'una parròquia o d'un arxiprestat.

Mons. Sebastià Taltavull obrí les jornades. El Dr. Salvador Pié, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, amb la seva ponència sobre «*Evangelii gaudium* i l'anunci de l'Evangelium» va obrir el torn de les participacions. Un segon gran moment que va ocupar el gruix central de les jornades va ser el treball realitzat pels participants i conduït per l'equip de Jesuïtes «Educató» format per Pere Borràs, Jonquera Arnó i Lluís Tarín. Amb les seves explicacions, la reflexió personal i el treball de grup es van cercar els elements i aspectes que un responsable de la Catequesi ha de tenir presents a l'hora d'exercir el seu lideratge en el grup de catequistes en les seves vessants de coordinador, animador i acompanyant.

A les jornades també es va informar, àmpliament, del segon catecisme d'iniciació cristiana d'infants i adolescents *Testimonis del Senyor* de la Conferència Episcopal Espanyola que els dies 25 i 26 de juny es va presentar i lliurar a Madrid a totes les diòcesis en la persona dels delegats de Catequesi. Mn. Enric Termes s'encarregà d'explicar les característiques del nou Catecisme i de la Guia que l'acompanya.

LA PLETA: 10 ANYS DE CÀTEDRA DE PENSAMENT CRISTIÀ

Transformació de l'àmbit d'identificació cultural (i II)

Avui en dia, la diversitat no es produeix tant entre societats aïllades i impermeables, separades per fronteres i barreres físiques, sinó a l'interior de cada societat. Això té avantatges i inconvenients, provoca esperances i riscos. I, a més, és irreversible. Ens hem d'acostumar i hem d'aprendre a viure i conviure en societats on serem diferents els uns dels altres. I conviure vol dir viure junts, no tan sols viure els uns al costat dels altres. Es tracta de fer pobles, no de fer urbanitzacions. I els pobles, a diferència de les urbanitzacions, demanen una plaça pública, és a dir, un lloc compartit. Viure junts sent diferents és complicat. Hi ha dues temptacions impossi-

bles i indesitjables. Una, que ja que vivim junts abolim les diferències, els projectes totalitaris que ens volen a tots iguals i uniformats. Una altra, que per tal de poder ser diferents deixem de viure junts: i si no canviem de lloc, viure els uns

al costat dels altres ignorant-nos, com bombolles impermeables. La solució per a viure junts sent diferents passa per compartir algunes coses i no compartir-ne unes altres. Ni compartir-ho tot ni no compartir res de res. Definir una plaça pública de coses compartides i omplir-la d'allò que faci falta. La nostra feina, la de la nostra generació, la dels qui ens toca pensar-hi d'una manera generalista, la dels molts i admirables a qui els toca gestionar el dia a dia de les escoles, els instituts, els hospitals, les presons, els mercats, és anar trobant què va i què no va a la plaça. Trobar-hi la mida justa. Si la trobem, la convivència en la diversitat ha de ser possible. I positiva.

Vicenç Villatoro

La plaça és de tots. Conviure en la diversitat «Afrontar la diversitat: do i tasca» Càtedra de Pensament Cristià, 2012